

A. J. ...

**MLADI
OB
KRKI**

W

GLASILO PIONIRSKEGA ODREDA
GORJANSKEGA BATALJONA
OSNOVNE ŠOLE GRM
NOVO MESTO

Leto I. 1971-72

Št. 3

KAKO LEPE SO BESEDE :

POMLAD

MAMA

MIR

LJUBEZEN

Tanček

DELO

ŠPORT

N. Dupljič

LEPA KNJIGA

Edna Perce

BOŽIDAR JAKAC /1899/

Božidar Jakac je znan slikar-krajinar, portretist.

Rodil se je 9. julija 1899 v Novem mestu. Njegov oče je bil kraševец iz Istre, mati pa Josipina Colarič - Dolenjka, ki se je kot dekle preselila k svojemu stricu duhovniku v Istro, kjer jo je spoznal Jakčev oče. Na povabilo materine sestre sta zakonca odšla v Novo mesto, kjer je imel oče, ki je bil zelo podjeten človek, najprej gostilno "Pri Istanu" v Kandiji, nato pa na Bregu "Pri Brunngerju", kjer se je rodil Božidar kot peti otrok - dva brata in sestra sta mu že prej umrla v Padni.

Jakac je od leta 1905 do 1909 obiskoval osnovno šolo, kjer ga je posebno privlačilo risanje. V gimnaziji je ponavljal prvi letnik. Postal je sošolec in odličen prijatelj pesnika Mirana Jarca. Leta 1913 je odšel v Idrijo na realko. Začel je z veseljem slikati, saj je dobival tu dosti boljše ocene kot v novomeški gimnaziji. Leta 1915 je končal 4. letnik. Ostal je brez sredstev. Zaposlil se je kot delavec pri kopanju strelskih jarkov okoli Idrije. Sam pravi: „Bilo je hudo, saj še kruha nisem imel.“ V jeseni je nadaljeval študij. Leta 1917 je bil vpoklican k vojakom. Nekaj let zatem se je napatil v Prago, kjer je pri profesorju Obrovsky-u študiral grafiko in na fakulteti poslušal profesorja Bremzerja. Po vrnitvi se je zaposlil v Ljubljani. Spomladi leta 1942 se je vključil v OF. Po NOV je bil imenovan za rednega profesorja na Akademiji za upodabljanje umetnost v Ljubljani. Leta 1961 je bil na lastno prošnjo upokojen. Jakac dela po upokojitvi samostojno.

Rač je potoval, saj je bil večkrat v Berlinu in Severni Ameriki, obiskal je tudi Nigerijo, Tunizijo ter sploh Severno Afriko.

Jakac je odličen portretist. Njegovi portreti so čudoviti. Slike: Moja sestra, Norveški komponist Harald, Pri šivanju, Moj oče, Moja mati, Tatjana, Maršal Tito so ne-

smrtne. Med NOB so nastali mnogi portreti partizanov, maršala Tita, kurirjev, ranjencev itd.

Risal je tudi druge znane osebnosti, kot so: dr. Ferdo Kozak, Alojz Gradnik, Juš Kozak, Rihard Jakopič, Marjan Kozina, Moša Pijade, Ivan Ribar itd.

Jakac je znan pokrajinar. Slike pokrajin, kot so: Novo mesto, Kočevski Rog - Baza 20, Jajce, Odmrli samotar, Ob tihem oceanu, bodo ostale nepozabne.

Razstavljal je v svetovno znanih galerijah: v Pragi, Tokiu, Trstu, Parizu, Benetkah, New Yorku ...

Dobil je številna priznanja in nagrade za svoja umetniška dela.

Božidar Jakac je najvidnejši predstavnik Novega mesta, ki se je uveljavil v svetu.

Marjeta Janžekovič

7. a

INTERVJU S TOVARIŠEM JANKOM JARCEM

Vstopila sem v mračno vežo Dolenjskega muzeja. Ob pogledu na vse te stare predmete, ki ležijo tu v neredu, me je obšlo tisto značilno spoštovanje do starih dragocenosti. Tihó sem stopala po stopnicah in ogledovala Valvasorjeve risbe dolenjskih gradov iz njegove znane knjige "Slava vojvodine Kranjske."

Pred vrati muzejske uprave sem se ustavila in komaj slišno šepnila sama sebi: „Kar bo, pa bo!“ Potrkala sem in vstopila. Sprejeli sta me prijazni uslužbenki in mi povedali, da bo tovariš Janko Jarc kmalu prišel ter naj ga počakam kar tu.

Soba, kjer sem čakala, je bila polna starega pohištva. Posebno všeč mi je bila izrezljana pisalna miza in lična knjižna omara, polna starih knjig. Na steni sem opazila tudi veliko in lepo uro; s svojim enakomernim tiktakanjem mi je delala družbo.

Ko je prišel tovariš Jarc, sem ga zaprosila za kratek razgovor. Nerač je pristal, zato so bili prvi odgovori silno jedrnati in kratki. Moje prvo vprašanje je bilo čisto klasično:

1. „Kdaj je bil muzej ustanovljen?“

„Muzej je bil ustanovljen leta 1951. Pobudnik pa je bil prof. Turk, pa tudi jaz.“

2. „Kaj je bilo prej v tej stavbi?“

Kratek odgovor sem dobila: „Komanda nemškega viteškega reda!“

3. „Koliko sodelavcev imate, tovariš Jarc?“ sem bila radovedna.

„Trenutno nas dela tu osem.“

4. „Muzej je zelo lepo urejen po različnih obdobjih in tako ima vsaka doba svoje dragocenosti. Prosim, naštejte mi nekaj največjih dragocenosti iz različnih zbirk!“

Dobila sem daljši odgovor: „Večje muzejske vrednosti so: arheološka zbirka; tu imajo največjo vrednost najdbe iz ilirskih grobov v Kandiji. To je različen nakit, posoda ter žare. Veliko vrednost ima tudi stilno pohištvo ter zbirka starih slikarskih mojstrov, potem še etnografska zbirka, slike na steklu in zbirka predmetov, narejenih v livarni na Dvoru. Prav tako ne smemo pozabiti na ljudsko umetnost in na predmete domače obrti. Pomembni so tudi stari pergamenti, ki pričajo o mestnih privilegijah ter cehovske listine. To, kar sem naštel, je najpomembnejše.“

5. „Kaj menite o mladih obiskovalcih muzeja?“ sem vrtala naprej.

Odgovor mi je bil zelo všeč: „Zelo rad vidim, kadar nas obišče kakšna šola, da lahko današnji mladini pokažemo stare predmete, ki so jih nekoč uporabljali. Želim, da bi bil muzej neko učiteljske, kjer bi imeli za vsako snov primer.“

6. „Ko smo že ravno pri mladih, ali vam je že kdo kaj odnesel?“

„Da, to se je zgodilo samo enkrat, ko so neki mladi prestopniki skušali odnesti tri pištole. Seveda smo jih dobili nazaj.“

7. „Pa še o galeriji bi se malo pozanimala in o najpomembnejših razstavah, ki so bile tu.“

„Galerija je bila ustanovljena leta 1965 na pobudo tov. Vilme Pirkovič, tov. Borisa Andrijaniča, občine pa tudi mene. Pomembnejše razstave so: Jakopičeva, Lamutova, Gorjupova, Stipovškova, Gasparijeva, Kobetova, Jakčeva, potem razstava partizanske grafike in zadnja slikarska kolonija "Mlini ob Krki.“

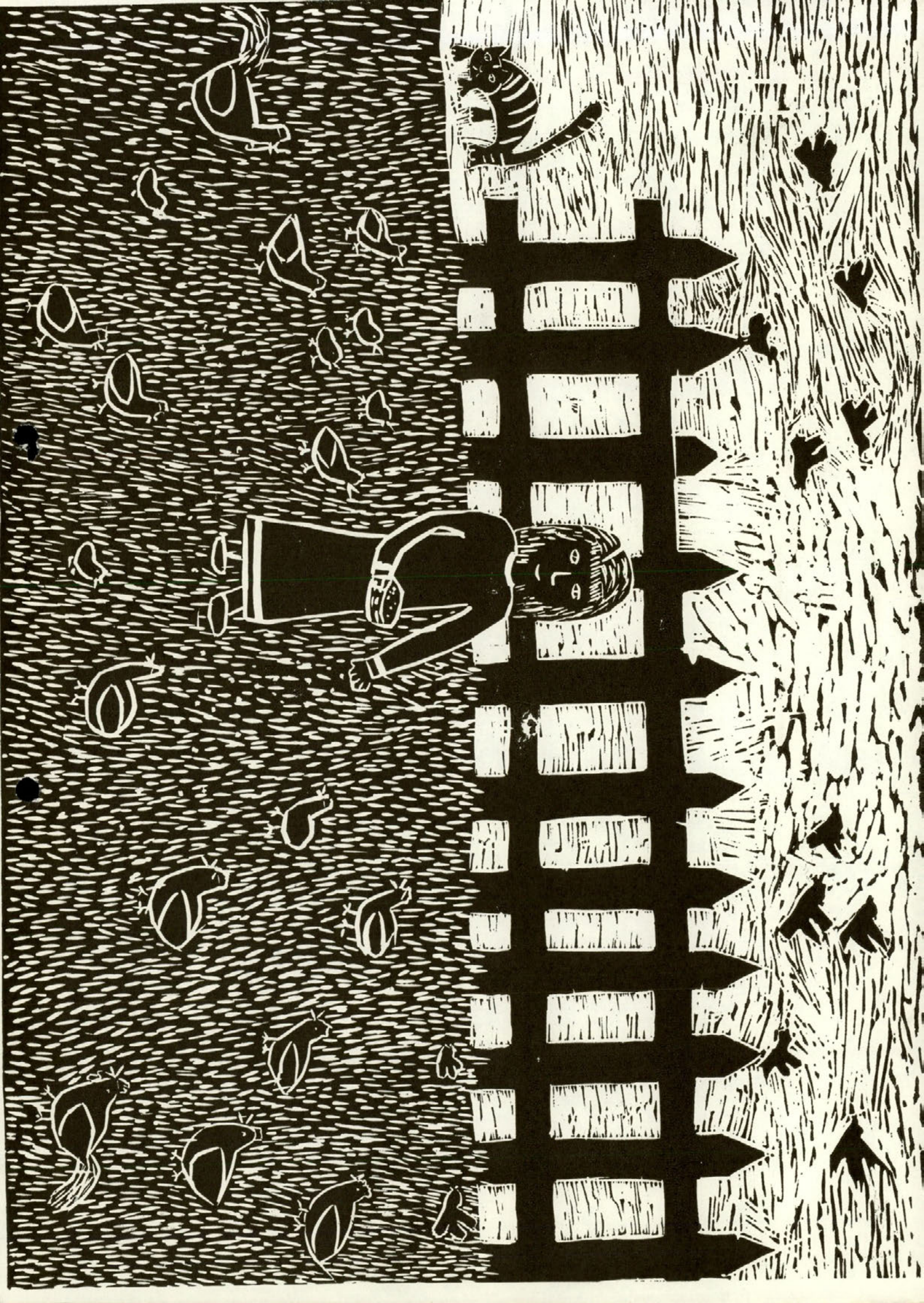
8. „Katera od teh razstav je bila vam najbolj všeč?“

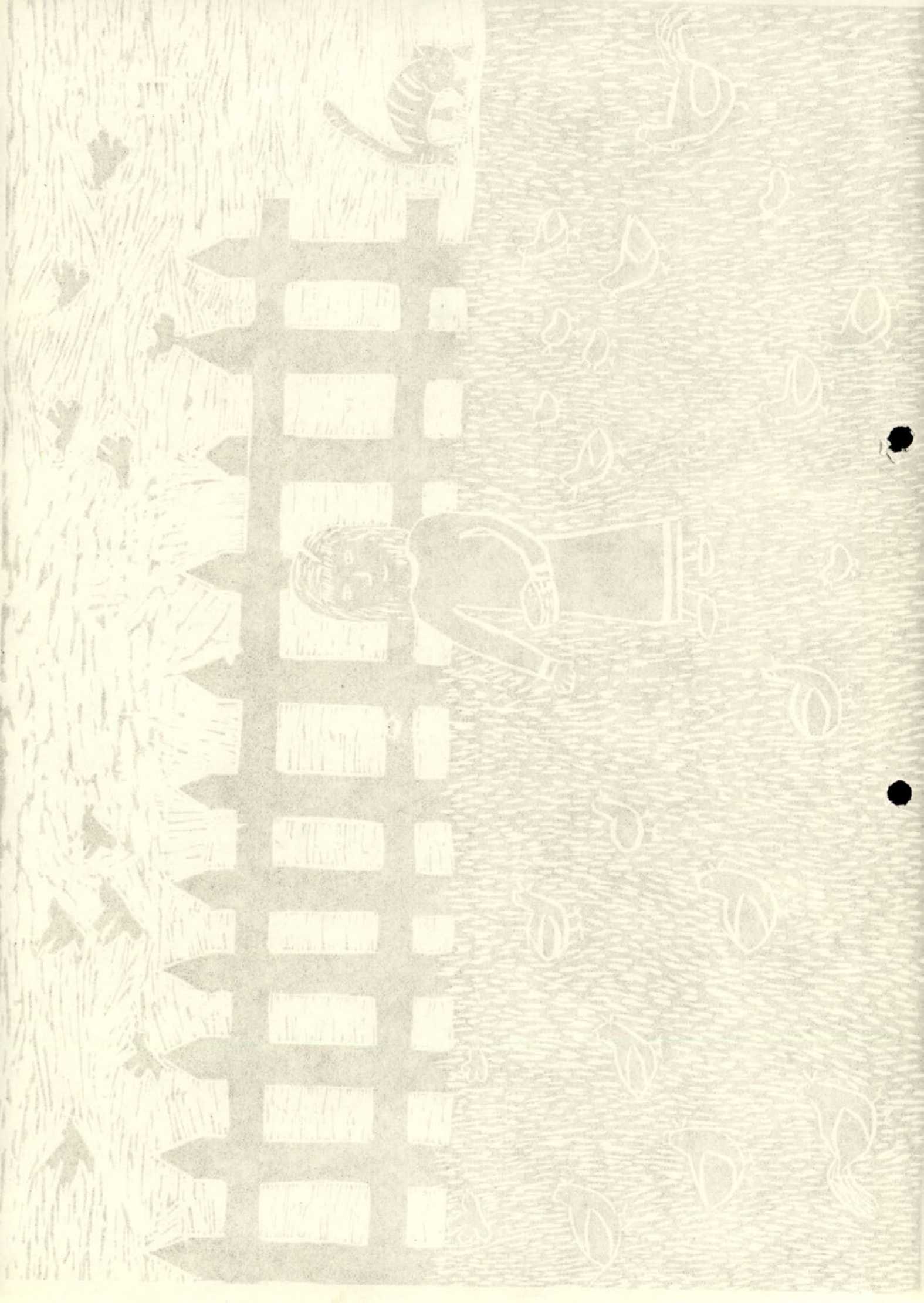
„To je zelo težko reči. Mislím pa, da Gorjupova, Jakopičeva, Gasparijeva in razstava našega naivca Draga Koširja.“

Razgovor je bil končan. Poslovila sem se od tovariša Jarca in se zahvalila za odgovore.

Vlasta Jurečič

8. a

LEPA SI POMLAD ZELENA

Lepe spomladanske nedelje sem odšla na izlet v naravo, ki jo je prebudila pomlad.

Najprej sem odšla v ozeleneli gozd. Pozdravilo me je veselo ptičje ščebetanje.

„Dober dan, ptički!“ sem odzdravila, čeprav sem vedela, da me ne razumejo. Po tem pozdravu sem se odpravila v notranjost lepega gozda. Pomislila sem na medveda. „Zdaj se prebuja in najbrž misli na med in čebelice,“ sem dejala s pomehom. Spomnila sem se tudi drugih zimskih zaspancev, ki iščejo hrano. Iz premišljanja me je zbudila svetloba, ki mi je udarila v oči. Bila sem na koncu gozda.

Pred seboj sem zagledala travnik, na katerem so bili prvi znanilci pomladi - zvončki. V vetru so se klanjali pomladi, ki je tiho preplavila tudi travnike. Trobentice, ki so bile pomešane med zvončke, so tiho, a za mene neslišno igrale pomladi. Odšla sem naprej. Potok, ki je tiho žuborel ob zvončkih, se je iskril v soncu.

Kmalu je bilo tudi travnika in njegovih lepot konec. Ob poti je bila njiva. Delaven kmet je sejal. Ko me je zagledal, se je začuden ustavil. „Tu najbrž motim,“ sem pomislila in odšla dalje. Med hojo sem pomislila na mamico, ki je doma delala na vrtu. „Kako delavni ljudje!“ sem priznala in zavila na pot, ki je peljala proti domu. Spotoma sem opazovala čebelice, ki so pridno nabirale med. Pot-me je pripeljala mimo vrtnarja, ki je s ponosom opazoval cveteče in dehteče rože. Vljudno sem ga pozdravila in opazila, da so tudi na njegovih rožah čebelice. Odšla sem naprej mimo vrtov, na katerih so delali marljivi ljudje.

Tako me je pot pripeljala do doma. Mamici sem zaupala: „Oh, mamica, koliko lepega sem videla!“ Povabila sem jo: „Drugič pojdi z mano!“

Mamica se je nasmehnila in mi pritrdila.

TROBENTICA

Zvonec zazvoni in pouka je konec. Mi šolarji smo odšli iz razreda. Nekateri so šli v varstvo, nekateri pa domov. Na poti domov sem videla trobentico. Je ena prvih spomladanskih cvetic. Prvi je teloh, drugi zvonček in tretja je trobentica.

V zemlji ima koreniko s koreninicami. Spomladi začne srkati hrano in zato tudi raste. Najprej poganja stebelce, potem pa še liste, ki so jajčaste oblike. Cvet je rumene barve. Sestavlja ga pet srčastih listov. V sredi cveta so prašniki, na katerih je posipan cvetni prah, ki je oranžne barve. Trobentico večkrat obiščeta metulj in čebela. Čebela srka iz medovnika sladek sok. V njenem želodčku se sladek sok spremeni v med. A na nožice se ji prime cvetni prah in ga prenaša s cvetice na cvetico.

Utrgala sem trobentico in jo odnesla domov. Trobentica nam daje med, a otroci radi piskamo nanjo. Pa tudi šopek iz trobentic je lep okras na mizi.

Nives Marušič

2. a

VIJOLICA

Nekega dne sem šel v gozd. Bilo je veliko cvetlic. Zelo sem se prestrašil, ko sem videl, da se nekaj premika. Potem sem šel še malo naprej in zagledal vijolico. Bila je lepe vijoličaste barve. Sklanjala se je proti soncu. V zemlji je imela koreniko. Imela je lepe zgrbane liste. Videl sem tudi trobentice in mnogo drugih cvetic. Tako sem se zadovoljen vračal domov.

Branko Gregorič

2. b

MIHA RIŠE POMLAD

Bila je lepa pomlad. Bilo je sončno vreme. Miha se je vračal iz šole. Ustavil se je na travniku pred brlogom. Risal je zvončke. Priletela je lastovica. Narisal je tudi njo. Nenadoma se je iz brloga pokazal medved. Ko ga je Miha zagledal, je zbežal in podrl stojalo. Ko je prišel domov, je šel pit. Potem je povedal, kaj je videl. Zvečer, ko je legel spat, je še sanjal o medvedu.

Katarina Celič

VSE SE SPREMINJA

Bela zima se od nas poslavlja,
golo drevje v burji trepeta,
zadnji sneg na polju nas pozdravlja,
sonce že se smeje nam z neba.

Kadar prvo cvetje bo vzcvetelo,
ko bo zelen gozd spet oživel,
sreča se vrnila bo v deželo,
travnik zopet bo ozelenel.

A ko bo lepo cvetje ovenelo,
ko bo odpadel zadnji rdeči cvet,
takrat več ne bo veselo,
zopet pust bo in ves prazen svet.

Ingrid Recko

6. c

OB TEŽKI VODI ✓

Včeraj smo si ogledali Težko vodo. Opazovali smo potoček. Tovarišica je po vodi spustila ladjico. Nekaj časa je hitro plavala, potem se je ustavila. Ko smo hodili, smo gledali, kako se je potok izlival v Težko vodo. Na travniku je bilo polno trobentic in spomladanskega žafrana. Ko smo šli v šolo, smo videli, kako so čistili Krko. Bilo je zelo prijetno, čeprav smo bili vsi blatni.

Matejka Cvar

2. b

JUTRO ✓

Sladko sem še spal. Bila je nedelja, praznik brezdelja. Po oknih so tiho, nežno škrebljale dežne kapljice. Poplesavale so kot baletke. Speče sonce se je šele prebujalo in dež se mi je zdel kot njegov jok, ker mora tako zgodaj vstati.

Popravil sem si odejo in si s komolci podprl glavo in spet zamišljeno gledal skozi okno kot prej.

Dež je prenehal padati. Neki ptiček, ki ga po imenu ne poznam, se je vsedel na vejo in se namestil v najbolj udobno pevsko držo. Začel je peti. Zdelo se mi je, da poje tisto znano arijo iz Sevilskega brivca: „Figaro, Figaro, Figaro, Figaro“

Na nebu se je naredila mavrica. Barve so se v njej prelivale kot na velikem travniku, ki je ves posejan s cvetlicami raznih barv.

Tedaj zapazim, da naša jablana že cveti. Na njenih cvetovih so se še poznale rosne in dežne kapljice.

Kakšna lepa svežina!

Ta mir, to tišino je pretrgala ura, ki je zazvonila. Treba je bilo vstati in iti v šolo, pa ne v ta pravo, temveč v enajsto šolo.

Iztok Gradecki

6. c

MAMICI ✓

V enem samem žarku sonca
sem zgradila, mamica,
mesta, parke in gozdove,
hribe, polja in mostove
zate, moja mamica.

V eni sami misli nate
so postala živa vsa -
mesta, polja in gozdovi,
ki zgrajena so bila
zate, moja mamica.

V enem samem cvetu šopka,
ki ga dajem iz srca,
vedi, da imam te rada,
moja draga mamica!

Jolanda Valentič

7. c

NAŠA MAMICA PRAZNUJE

Danes praznujejo naše mamice. Jaz imam mamico zelo rada.
Vsak dan se mamica trudi z menoj. Zato ji danes obljub-
ljam, da bom vedno pridna v šoli in doma. Mamici želim
mного zdravja in veselja.

Alenka Kastelic

2. b

MOJA MAMA

Mamo imam neizmerno rada in jo tudi spoštujem.

Spoštujem jo zato, ker je dobra, poštena in delavna. Njen delovni dan se prične že zgodaj zjutraj. V službi je od šestih do dveh. Doma jo čakajo še vsa domača opravila: kuhanje, pranje, pomivanje, krpanje Kljub temu najde vedno dovolj časa tudi zame.

Kadar česa ne razumem in jo povprašam, vedno dobim odgovor. Zdi se mi, da ni vprašanja, na katero ne bi znala odgovoriti. Prebrala je že mnogo knjig, zato mi posamezne priporoči.

Ne uporablja palice. Raje me z lepo besedo pripravi do tega, da ubogam.

Ne morem si zamisliti življenja brez moje mame. Pomeni mi vse.

Ljiljana Žerajič
4. a

MOJA MAMICA

Moja mamica ima lepo srce in oči. Oči ima rjave, srce pa zlato. Mamica moja vse pospravi in pomije posodo. Zašije mi hlače, kadar jih raztrgam. Mamici pomagam pri delu. Mamica me ima rada, jaz pa njo.

Robi Sotler
2. b

ROŽE ZA MAMICO

Cvetje že cveti,
mene pa srček boli,
ker bolna sem hudo,
zato mi je pri srcu tesno.

Minila bo bolezen moja
in trgat šla bom rožice,
polna jih bo vaza tvoja
in srečno moje srčece.

Irena Jamnik

5. b

NEHVALEŽNA SEM BILA

Večkrat človek naredi krivico osebi, ki jo ima rad, celo najrajši. Ta greh se mu vgnezdi v srce za vedno. Ves čas te to grize, čeprav se tolažiš, toda tega srce ne verjame. Tudi jaz sem storila tak greh in to svoji mami.

Ko sem hodila v tretji razred, sem si silno želela knjigo „Angleške pravljice“. To je bila zelo lepa knjiga in mamica je obljubila, da mi jo prinese.

Ura je bila dve in mama bi morala priti. Ura je bila že tri in trideset minut, ko je pozvonilo. Pred vrati je stala mati. „Koj sem se ozrla v mrežo, če je v njej knjiga. Jezno sem jo pogledala in zakričala:

„Nisi mi kupila knjige! Pa tako sem si jo želela! Nič te ne maram, prav nič!“

Mamica je prebledela in me začudeno pogledala. Rekla ni niti besedice, le tiho je odšla v kuhinjo. Jaz pa sem jezno zaloputnila z vrati in šla v svojo sobo. Vrgla sem se na posteljo in jokala. Sprva zaradi knjige, kasneje pa zato, ker sem bila taka z mamico. Sklenila sem, da se ji opravičim.

Počasi sem odprla vrata in stopila v kuhinjo. Mama je sedela za mizo in gledala. Ko sem vstopila, se ni ozrla proti meni. Šla sem k njej in rekla:

„Mami, oprost, saj nisem hotela, res ne!“

Mama pa nič. Bilo mi je hudo, tako hudo, da sem zbežala iz stanovanja. Pekla me je vest, a nisem vedela, kaj naj storim. Ključalo mi je v srcu in govorilo:

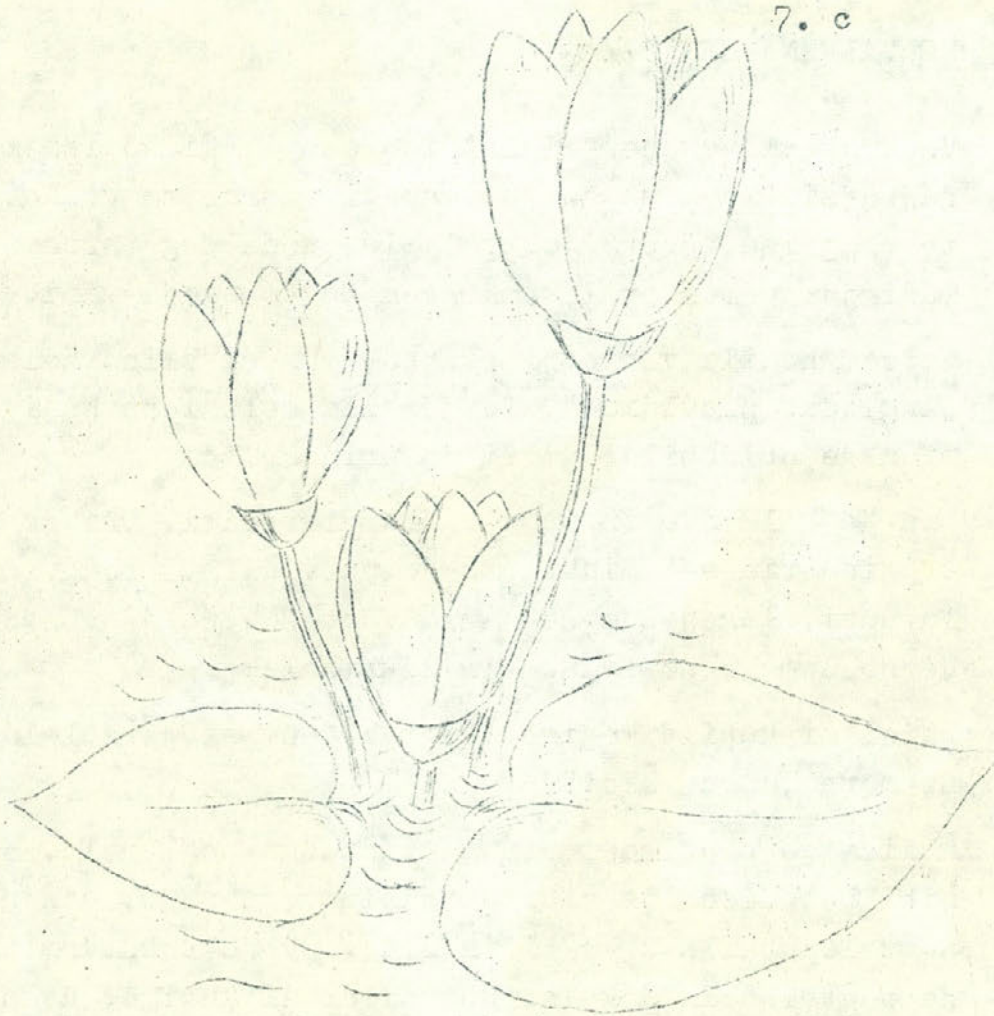
„Kaj si naredila? Ali je to tvoja hvaležnost?“

Hotela sem utišati ta glas, ki je bil vedno močnejši, pa ga nisem mogla.

Za vselej mi bo ostal ta dogodek v srcu, da, za vedno.

Jadranka Fridl

7. c

AR

NE VRAG - LE SOSED BO MEJAK

Tla, razteptana od granat, veje nekoč zelenečih dreves le še suh les, nikjer sledu živih bitij ... Pa vendar. Pod drevesom, ki nemo steguje strohnele veje proti nebu, leži mlad vojak. Uči ima uprte v daljavo in zdi se, da ničesar ne čuti. Kdo drug bi se zjokal nad to strahoto, on pa le nemo zre kot drevo, ki steguje svoje veje. V njegovi glavi pa se pode misli. Ne dajo mu miru. Kriče, da bi ga zbudile iz otopelosti. Toda nič se ne zgodi. Vojak zaspi v mirnem snu. Spi in sanja.

„Pomlad je v deželi, cvetoča pomlad, ki polni srce vsakega z ljubeznijo do življenja. Čujejo se vzradoščeni klici, čuje se pesem fantov in veseli smeh deklet. Sonce sije in prebuja zemljo. Vse je čisto, umito in narava se budi v nov, svoboden dan. Sinji svod neba se razgrinja nad to čudovito podobo novega porajanja. Vojak leži pod cvetočo jablano, okoli katere letajo čebele, leži na mehki, komaj rojeni travi. Vesel je, oči mu živo gledajo v svet. On ni vojak, on je človek. Vojak je bil prej, sedaj je nekaj drugega. Živi v svobodni pomladi in srečen je. Ptički nad njegovo glavo veselo pritegnejo tej misli. Vse živi v medsebojni ljubezni, nihče ne pozna sovraštva. Kaj je vojna in zakaj vojna, se sprašujejo le zgodovinarji. Vsi ljudje v vojakovi pomladi so enaki: beli, rdeči, rumeni, črni, saj to so le barve, sloga in ljubezen sta glavni. Med vsemi vlada mir. V nobeni človeški glavi ni osvajalnih misli, saj je prostora za vse dovolj. Vse se ima rado, ni sovraštva, ni sovraštva, ne, ni ga!“

Vojak se prebudi. Še vedno gleda nemo v daljavo. Vendar ga hočejo misli zbuditi iz otopelosti. Kričijo in ga prekričijo. Vojak vstane, toda ni več vojak, je misel svobode, ki bo ljudstvu pomagala do reničnosti. Ne sme več biti vojne, ne sovraštva. „Ne!“ so mu rekly sanje. Zakorači po razteptanem polju in za njim zazeleni drevo, zazeleni polje. Ptički se vrnejo na cvetoči jablano in pojejo. Vojak pa koraka dalje, vzravnano, ponosno, neomejno. V njem gori

ljubezen do vseh ljudi, do vseh, ki čutijo tako kot on. On je pomlad in samo pod njegovim okriljem se bodo združili ljudje v besedah: „Ne vrag - le sosed bo mejak!“

Alenka Beg

8. a

ČLOVEK ČLOVEKU - ZVER

Človek je gospodar živih bitij. Razvijal se je skozi tisočletja. Odkril je atomsko in jedrsko energijo. Kljub tolikšnemu napredku je človek človeku še vedno zver.

Čeprav bi lahko živeli v miru in pomagali drug drugemu, po svetu še vedno divjajo vojne. Neusmiljeno se borijo med seboj. Nekateri ne vedo zakaj, drugi ubijajo, ker branijo domovino. Ena takih držav je Vietnam.

V galeriji sem si ogledala razstavo, ki prikazuje življenje in borbo vietnamskega naroda.

Doma sem preišljevala o njej. V mislih se mi je prikazal prikupen obrazek preplašenega otroka. Po licih so mu tekle solze in velike rjave oči so spraševale: „Kaj smo vam storili, da moramo trpeti lakoto? Zakaj te strašne železne ptice trosijo smrtonosen tovor, ki ga imenujete bombe? Kje so naši očetje? Ali so še živi? Ali bomo še med živimi, ko bo nad nami sijalo svobodno sonce?“

Vse to se sprašujejo lačni otroci. Okoli njih pa divja vojna. Riževa polja so opustošena. Nad njimi letajo letala s strašnim tovorom. Na tisoče ton bomb je že padlo na to državo, vendar še vedno kljubuje kakor samotna bilka v viharju.

Očetje se jim borijo že skoraj deset let. Mnogi se jih ne spominjajo več. Partizani vodijo borbo proti okupatorju in za svobodno ter neodvisno državo. Čeprav je usahnilo veliko življenj, vztrajajo.

Vedo, zakaj je prelita njihova kri. Nobena žrtev ni pretežka, če veš, da je žrtvovana za tako veliko stvar, kot je domovina.

Verujejo v boljše življenje. Vsi si želijo, da bi se ta peklenska vojna kmalu končala. Sanjajo in vidijo nanovo zgrajena mesta in vasi, ki so plod njihove borbe.

In kaj med tem počne svet okoli njih?

Predsednik ZDA napoveduje odhod vojske iz Vietnama. Ljudem govori, da želi vojno končati. Toda pred kratkim so prišli na dan tajni načrti. V njih piše vse drugo, kar govori predsednik.

Tudi v Parizu se odvijajo pogajanja. Ne ganejo se z mrtve točke, čeprav trajajo že precej let.

Po svetu divjajo demonstracije. Študenti, delavci in drugi hočejo konec vojne, zato odhajajo na ulice in demonstrirajo. Zavedajo se, da je človek človeku - zver.

Posebno ogorčeni so bili, ko so zvedeli za pokole, ki so jih naredili Američani v Vietnamu. Mnogi nočejo v vojsko. Tisti, ki odhajajo v vojno, se zatečejo k mamilom. Tako vsaj ne občutijo grozot, ki se tam dogajajo.

Menim, da bo prelite še mnogo krvi, preden bo vojna končana in bodo vsi ljudje občutili, kaj pomenita besedici svoboda in mir.

Joži Šuštaršič

8. b

O, VIETNAM!

Vojna v Vietnamu, ki traja približno deset let, dosega svoj vrhunec. Bojujejo se Vietnamci in Američani. Kljub temu, da imajo Američani malo možnosti za zmago, nočejo prenehati z vojno. Zakaj pa bi tudi, ko pa si nekateri industrialci s svojimi tovarnami orožja ustvarjajo velike dobičke? Toda, mar naj bo to vzrok, da vojno nadaljujejo?

Tako smo se že navadili na to vojno in grozote v Vietnamu, da se za to sploh ne zanimamo več; prav nekaj vsakdanjega

nam je že.

Kaj briga nas, ki imamo vsega na pretek, revščina v Vietnamu? Le zakaj bi si belili glave s takimi "malenkostmi"? Saj imamo važnejše skrbi, kot npr.: kaj naj oblečemo? Ali - kam naj gremo na dopust?

Mar je današnji človek, ki je na tako visoki stopnji razvoja, res popolnoma otopel za vse, kar se ne tiče njega osebno ali njegovega udobja? Lahko je ukazati politikom, ki sedijo na varnem, naj napadejo to in to pokrajino in bombardirajo to in to vas. Tudi Nixon, ki toliko govori o miru, ne ukrene ničesar.

Pri tem se vsi ti ljudje ne zavedajo, koliko ljudi bo pobitih, starejših in otrok. Ljudem, ki nosijo na jeziku besede usmiljenja za Vietnamce, je v srcu kaj malo mar za vojno. Saj vendar morajo vedeti, da nimajo Vietnamci ničesar početi z usmiljenjem; potrebna jim je pomoč.

In tovarnarji: s sladkobnimi nasmeški dajejo podpore za uboge otroke v Vietnamu, v resnici pa so oni lastniki tovarn orožja, s katerim pobijajo otroke v Vietnamu.

„Zakaj, zakaj?“ sprašujejo nedolžne otroške oči mater. Mati, ki ne ve odgovora, privije otroka k sebi, da bi ga obvarovala pogleda na uničujoče bombe, ki padajo okoli njiju. Želi ga zavarovati pred strahotnim pogledom na razmesarjene sovaščane, a ji ne uspe.

Otrok je doživel in videl te grozote. Bo tak otrok kdaj okusil radosti, ki bi mu jih v mirnem času nudilo otroštvo? Otroci v Vietnamu se rojevajo na pogoriščih, med ruševinami in nikjer ni kotička, kjer bi bila mati z otrokom varna pred bombami.

In mladina v Vietnamu? Nimajo časa za ljubezen, njihovi poljubi imajo priokus krvi. Namesto na sprehod, gredo s puškami v boj.

In lahko upamo, da neprestane morije ne bodo pustile sledov v otrocih? Tudi takrat, ko bo mir, otroci ne bodo spali mirno;

mučili jih bodo spomini na mrtvo mater, ki bo za vedno ostala v njihovi podzavesti.

Kdo so te pošasti, ki so povzročile vojno v Vietnamu?

O, Vietnam, Vietnam!!

Vsepovsod so pogorišča in ob takem pogledu naj bi se otrok nasmehnil. Ne, ni mogoče!

Solze vidim v očeh dečka, ki kleči poleg ubite matere. Njene oči so odprte in zdi se, kot bi prosile ubijalce milosti za otroka. Dečkove ročice drhtijo, ko objame materino glavo. Toda okupatorjev to ne gane: kot da imajo kamen namesto srca. Z rafalom ubijejo tudi otroka. In tako ostaneta na pogorišču le mati in deček, ki še mrtev objema mater z ročicami. Solze še vedno drsijo dečku po licih...

Zakaj Vietnam?

„Zakaj, mamica, imajo ti strički tako grde obraze? Kam nas bodo odpeljali? Zakaj nas peljejo v hišo? Glej, ogenj! Bežimo!“ Drhteča deklica sprašuje mater in jo vleče stran. Mati, ki ima že osmojene lase, stisne otroka k sebi, da bi mu olajšala smrt. Še ena otroška usoda je zapečatenana...

Kam nas bo to pripeljalo? Še živali se ne pobijajo med seboj iz čistega veselja. Vsaka zver ima svoj brlog, Vietnamci nimajo ničesar drugega kot golo življenje in še to je vedno v nevarnosti.

Kam se pogrezamo v današnji civilizaciji? Ne, človek ni več človek, zver je, ki ubija druge, da bi sam obogatel.

Matere v Vietnamu ne znajo več jokati. Izjokale so solze ob mrtvih sinovih in hčerah. Ostala jim je le še mržnja: maščevati se sovražniku, ki mi je ubil sina!

Na poljih, kjer so nekdanj obdelovale riž, leže sedaj mrtveci. Namesto pesmi se sliši jok, tisti inhteči, ki te pretrese v dno duše.

Z mano se včasih sprem zaradi obleke. Ko pa potem pomislim na raztrgane in lačne otroke v Vietnamu, se sama sebi za-

zdim tako malenkostna, uboga. Le kako morem ob vsej tej bedi misliti na tako malenkost, kot je obleka, ko je v nevarnosti morda na stotine življenj?

Kljub vsemu pa trdno verujem v zmago Vietnamcev, saj ne more noben narod kratiti pravice drugemu, ne da bi pri tem tvegala poraz.

Zatorej: poziv ameriški vladi, naj vendar že preneha s to nesmiselno vojno.

Tudi njihove matere ihtijo ob spominu na ubitega sina. Ali res ni nikjer več sočutja za trpeče matere?

Majda Hefferle

8. b

POSTALA SEM ČLANICA TAJNEGA DRUŠTVA

Bilo je med vojno. Nekega popoldneva me je prijateljica povabila, naj popoldan pridem k njej. Zanimalo me je, kaj ima za bregom.

V mestu je bil strašen hrup, ker so imeli vsi vojaški avtomobili prazne gume, povsod pa so bili odtisi rdeče roke naravni velikosti. Pri vsakem bolj pomembnem avtomobilu so stali stražniki, a znamenja rdeče roke so se še naprej pojavljala.

Prijateljica me je počakala za vogalom naše hiše. Naskrivoma me je opazovala. „Le zakaj neki me pogleduje?“ sem se spraševala.

Pripeljala me je v nekakšno luknjo. Vhod je bil ozek, a prostor se je kmalu razširil. Notri je bilo že več dečkov in deklic. Za nekakšno mizo pa je stal velik, močan fant. Na rjavi majici je imel pripeto rdečo roko. Takoj sem vedela, za kaj gre. Le njihov jezik mi je bil tuj. Neka plavalasa deklica je rekla svoji sosedi:

„Pop ror i šaš lol a joj e!“

Začudeno sem pogledala svojo spremljevalko. Ona pa se mi je samo nasmehnila.

Kmalu smo se zapletli v pogovor. Pripovedovali so mi o delu, ki ga opravljajo in o samem društvu na sploh. Kmalu sem se seznanila z delom in načrti, ki so jih imeli. Tudi njihove govornice sem se kmalu naučila. Prva akcija, ki so jo izvedli z mojo prisotnostjo, ni bila tako pomembna ali težavna, a za našo organizacijo je pomenila propad.

Pred akcijo smo si vsi namazali levo roko z rdečo barvo. Začela se je ob pol petih. Zbrali smo se pred votlino. V načrtnu smo imeli vdreti v mesto in tam trem vojaških avtomobilom predreti gume.

Akcija se je dohro začela. Dva avtomobila sta že imela znamenje rdeče roke. A napad na tretji avto se je končal neuspešno. Kar naenkrat prikorakajo po cesti trije do zob oboroženi vojaki. Straža, ki smo jo postavili, jih ni opazila. Kolikor hitro smo mogli, smo se poskrili. Le naš vodja je hotel do konca opraviti z gumo. Orožniki so ga prijeli in odvlekli. Iz daljave nam je še zaklical: „Non a dod a lol joj u joj tot e mom a joj e dod e lol o!“ Vsi smo mu odgovorili: „Bob o mom o!“ Kolikor hitro smo mogli, smo odšli proti našemu skrivališču. Našega vodje nismo nikoli več videli. Z družino so jih izselili v Nemčijo.

Naše društvo je razpadlo. Vzrok za razpad pa je bil, da je vsak hotel postati vodja. Tudi misli je bil vsak drugačnih. Nič več nismo bili enotna skupina. Na sestanke ni hodil skoraj nobeden več. Društvo je razpadlo in tako se je ustavilo pomembno delo, ki smo ga opravljali.

Propad društva pa je škodil nam in potešil jezo Nemcem, ki so lahko zopet brez skrbi puščali avtomobile, ne da bi ob vrnitvi imeli le-ti prazne gume in znamenje rdeče roke.

Božena Bele

6. c

TUJI BOMBNIKI NA NAŠEM NEBU

Vračam se iz šole. Toplo sonce prijetno greje cvetočo pokrajino. Pomlad je. Jablane na vrtovih so se odele v bele obleke, grmovje privablja čebele s svojimi pisanimi cvetovi.

Pišm nalogo. Sonce in narava me vabita in mi ne dopuščata, da bi se naučila in napisala nalogo za naslednji dan. Vendar sem se premagala in se učila še naprej. Že sem hotela steči na dvorišče med svoje sovrstnike, toda načrte mi je prekrizala mami, ki se je ravnokar vrnila iz službe. Na obrazu ji je ležala senca vznemirjenosti. Nisem je vprašala, kaj jo teži. Že teden dni se šušlja po mestu. Besedo "vojna" slišiš na vsakem koraku. Toda jaz sem ostala sproščena. Nisem se preveč zanimala za politiko, hotela sem še nekaj časa uživati na toplem soncu in vdihavati dišeče vonjave, ki so se širile iz bližnjih vrtov.

Danes pa mi je postalo težko pri srcu. "Mami, ki je vedno tako dobre volje, se je samo presedala po stolih. Prižgala si je cigareto, jo zopet ugasnila. Pripovedovala sem ji o dogodkih iz šole, pa me še poslušala ni. Zrla je skozi okno na Ragov log, Trško goro... Morda pokrajine sploh ni opazovala, morda se je zamislila.

"Vesna, devet je ura. Spat moraš," me je opomnila mami. Hitro sem se umila in oblekla v pidžamo. Zlezla sem v posteljo, toda zaspati nisem mogla.

Mami ni zagrnila zaves. Zvezde na jasnem nebu so mežikale.

"Vse te zvezde so planeti," sem se zamislila, "in koliko milijonov let so oddaljeni. Morda je na njih mir? Morda ne leži nad temi planeti slutnja vojne, kakor nad našim?" Postala sem utrujena in zaprla sem oči.

Ali sanjam? Slišim zavijanje sirene. Nekdo me kliče. Ralčno sem slišala svoje ime: "Vesna, Vesna!" Odprla sem oči. Nisem sanjala. Klicala me je mami. Izgovorila je besedo "vojna" in vedela sem vse. Letalski napad se bliža. Pa saj sploh nisem več utegnila razmišljati. Skočila sem s postelje, si nataknila copate in ogrnila haljo. Nikoli se ne igram, toda zaželela sem si imeti medvedka ob sebi.

V kleti je bilo temačno. Spotikala sem se ob sedeče sosedo, nazadnje pa sem le našla prostor zase. Sirena je utihnila. Tesno sem stisnila medvedka. Mučno tišino je pretrgal jok otroka. Mati ga je umirila.

„Prihajajo,“ je dejal nekdo. Res se je iz daljave čulo hrumenje motorjev. Prihajalo je vedno bližje, bližje. Zemlja se je streska. Otrok se je zajokal glasneje, pridružil se mu je drugi glas. Bobnenje, hrumenje, tresljaji zemlje. Skrčila sem kolena, da sem zavarovala medveda. Prvič me je bilo strah. Poiskala sem mamino roko. Krčevito sem jo stisnila. Tiho sem poklicala: „Mami!“ Ni bila mama. Bila je druga ženska, ki me je tudi razumela. Pestovala je mojo roko, jaz pa je nisem umaknila.

Zopet zavijanje sirene, znak, da je nevarnost minila. Prišla sem na dvorišče. Svitalo se je že. Kakšno razdejanje! Hiše so bile porušene, ruševine so prekrile cesto. Tudi naš blok je bil poškodovan. Devet družin je ostalo brez stanovanj.

„Kaj pa zdaj?“ sem vprašala mami, ki se mi je bližala. Takoj sem se zavedala, kako neumno sem vprašala.

„Nič, k stricu na deželo bova šli,“ mi je dejala in me objela.

„Kako varna sem pri tebi,“ sem pomislila, „vendar se bojim, da te bom izgubila. Toda za svobodo bi prenesla tudi to, da bi dala za prostost naroda človeka, ki ga ljubim.“

Vesna Skube

8. a.

NEMOGOČA SI

Bila je nedelja. S sestro sva pospravljali sobo. Najprej sva pospravili ležišči, nato pa sva morali pomesti po tleh. Tu se je ustavilo:

Sestra mi je dejala:

„Pomesti po tleh, jaz sem že trudna!“

„Zakaj pa jaz!? Enako sva delali, ampak ti si trudna in upehana. Če se tebi ne ljubi pometati, tudi jaz ne bom!“ sem ji zabrusila v odgovor.

„Kaj pa čenčaš? Misliš, da si ti tu glavna, pa se motiš. Ne bom pometla, ne in ne! Če se na glavo postaviš!“ To si je upala reči!

Dobro. Pometla sem po tleh in še zalila rože. Ko sem to opravila, se je sestra hinavsko nasmejala. Takrat mi je bilo preveč in ji zabrusim:

„Ti nikoli nič ne delaš. Vedno posedaš po stanovanju, za izgovor pa imaš učenje. Vedno se izmuzneš. Vsak izgovor je dober, pa če ga pes na repu prinese! Jaz temu ne verjamem, če to misliš!“

Ko to povem, me prekine in reče izzivalno:

„Saj vem, kakšna si! Trapa je primerno ime zate. Nič drugače te ne bom več klicala. Sedaj si zame samo še trapa.“

„Ti si pa velika koza in če bi imela jaz kozo, bi ji dala tvoje ime!“

Hočem se je otresti in rečem sebi v prid še nekaj besed, pa zarohni nad menoj:

„Kaj si mi rekla? Koza?! Kako to? Saj nimam ne rogov in trave tudi ne jem in ne spim v hlevu. To si gotovo mislila zase!“

Vame prileti kos obleke. Bila je moja, zato je nisem vrgla nazaj, temveč sem pobrala medveda, last sestre Malči.

„Kaj? Tepsti se hočeš? Prav! Če si ti za to, sem tudi jaz! Pa dajva!“

V odgovor ji je priletel medved. Jaz sem se "oborožila" še z dvema blazinama, njej pa ni ostalo nič, zato je stekla k meni in mi skušala iztrgati orožje:

„Daj sem! Saj ni vse tvoje! Vse pograbiš sama. Če mi ne daš, te zgrabim za lase. Ne misli, da si me upam!“

Takrat vstopi v sobo mamica in naju opozori na sostanovalce. V kotu je zagledala posteljno perilo, s katerim sva se obmetavali. Bila je huda, zato je z jezo na obrazu odšla.

Ker nama je bilo hudo, sva dejali obe hkrati:

„Vojno nadaljujeva, ko mamice ne bo doma!“

To pa se je zgodilo kaj kmalu, a se nisva stepli, ker je bil še en varuh - mlajša sestra Malči.

Zopet sva se prepirali "besedno", ker je sestra majhna in ne razume vsega. Trajalo je do mamine vrnitve, nato pa se je jeza ohladila in zavladal je mir.

Jelka Bajuk

7. c

NESREČA

Nekega sončnega jutra je Miha vzel svojo pikasto žogico na dvorišče. Od nekod zasliši glasove: „Miha! Miha!“ Miha steče tja in zagleda svojega prijatelja Marka. „Se greva podajat, Miha?“ „Erav, pa naj bo!“ je odvrnil Miha. Marko je nerodno podal in nesreča je bila tu. Miha je bil že pod kolesi avtomobila. Iz noge mu je tekla kri. Šofer je dal dečka h kraju ceste in odpeljal. Marko je glasno zajokal. Od tedaj se noben otrok ni upal igrati na cesti.

Branko Gregorič

2. b

SREČANJE S SRNICO

Bilo je lepega zimskega dne. Vsa narava je bila pokrita s snežno odejo.

Po kosilu sem se napotila v gozd. Mirno sem stopala po gazi. Nenadoma zaslišim neko stopicanje. Ustrašim se in obstanem. Ozrem se na levo in desno, ko zagledam za grmom ljubko žival. Nekaj trenutkov se gledava, potem pa jo srnica ucvre. Premišljuje, kam je namenjena. Spomnim se na krmilnico sredi gozda. Tam jo čaka bogata gostija.

Tako bo srnica s pomočjo lovcev preživela mrzlo zimo.

Alenka Suhadolnik

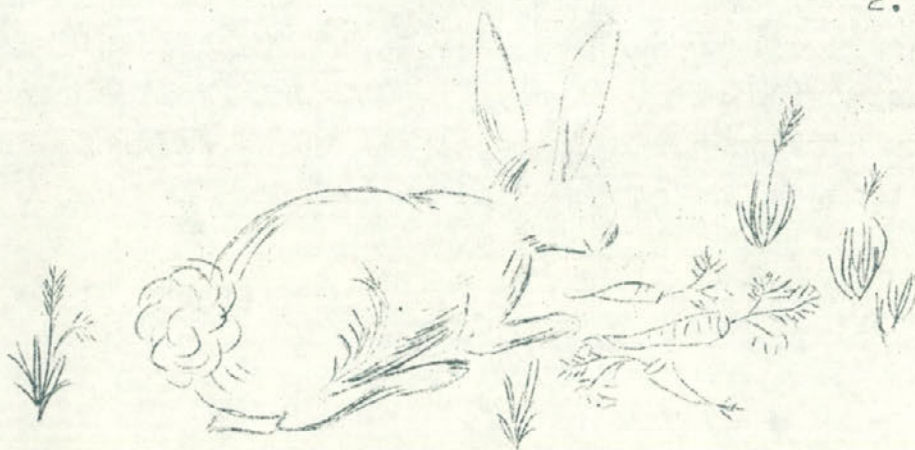
3. c

MOJI ZAJČKI

Doma imam veliko, lepo zajkljo. Ko sem nekega jutra vstal, sem jo šel pogledat. V kotu je imela kup dlak, te dlake pa so se gibale. Kaj pravite, kaj je bilo? Čez nekaj dni so iz kupa dlak začeli skakati mladi zajčki. Bilo jih je devet in vsi sive barve. Imam jih zelo rad. Ker sem bil zelo vesel, sem dal zajklji ime Pikica. Sedaj so mladiči stari že štiri mesece.

Zdenko Botočar

2. a

MOJA ROŽICA

Mračna cesta pelje,
pelje v ulico Kandijsko,
tam stanuje moja,
moja rožica.

V hišnem stanovanju številka dva,
v nadstropju drugem
stanuje moja ljubica,
lepa rožica.

Poje pesmico glasno,
ki glasi se tako:

„Ljubim te, ljubim kot slavčka,
ki poje vrh gora,
tebe me bi zamenjala
za poln kup zlata!“

Janezov Janez
7. razred

VOLK

Volc po gozdu leti.
Rdeča kapica stoji.
Rdeča kapica se boji in zbeži.
Volc se razjezi
in poteče v dolge dni.

Helena Janžekovič
l. b

PEK BOM

Včasih so bili otroci neprestano lačni. Niso imeli kaj jesti. Tako je bilo tudi v Frangačevi družini. Mati je hodila na nji-vo, oče pa je bil gozdar. Otroci so se doma igrali.

Frangačevi so dobili kopače. Bilo jih je sedem. **Kopali** so cel dan. Otroci so se veselili delavcev zato, ker so vedeli, da bo mati skuhala boljšo večerjo. Pridno so ji pomagali pri delu. V hlev so nosili seno za kravo. Pospravili so po hiši, pometali, pomivali in brisali.

„Vse je pripravljeno,“ so si mislili otroci. Prišel je večer. Nato pa so prišli delavci. Najmlajši otrok je vprašal mamo:

„Ali bo tudi kaj zame?“

„Če bo kaj ostalo!“ je odgovorila mati.

Otroci so sedli za peč in se pogovrjali. Mati je dala na mizo dišeče štruklje. Delavci so jih počasi zajemali z velikimi žlicami.

Medtem so se otroci spraševali, kaj bo kdo postal, ko bo velik. Najmlajši je odgovoril:

„Pek bom, imel bom dosti kruha!“

Vsi so ga pogledali. Skleda na mizi se je praznila. Tedaj pogleda na mizo in vzklikne:

„Mati, zadnji gre iz sklede!“

Mati ga je žalostno pogledala in mu dala velik kos kruha in skodelico mleka.

Tako je bilo v revnih družinah. Včasih se tudi najmlajši otroci tako odrežejo, da se moraš nasmejati.

Vilma Mežan

5. a

MOJ BRATEC

Bratec je padel,
si nos je razbil,
je mama pritekla,
ga po zadnji natepla.

Bratec je cmera,
se vedno obira,
da ne opazi,
ko ga mama oplazi.

Maja Dokl

6. c

STRAŠNA NOČ

Pravijo, da strahov ni. Toda jaz tega ne verjamem. Res je, da strah ne nastopa kot oseba ali kaka grozna prikazen. Strah lahko le začutiš v srcu. Tudi sama sem to že velikokrat doživela.

Mamica mi je rekla, da bo šla popoldan v Ljubljano, vrnila pa se bo naslednji dan. Nisem ji branila, toda začudeno sem vprašala:

„Kaj pa, če me bo strah?“

„Strah? Strahov sploh ni,“ me je prepričevala mamica.

„Že, že!“ Nisem hotela pokazati strahu, ki sem ga čutila že polno mero, čeprav je bila mamica še doma.

Mrak se je spuščal na zemljo. Pomislila sem, če se v hiši kdo skriva. Hitro sem jo vso pretaknila in se tako prepričala, da sem sama. Vrata sem dvakrat zaklenila, spustila rolete in prižgala televizijo. Kar zaslišim cviljenje.

Stresla sem se, toda kmalu sem se spomnila na Tacka. Rešila sem ga močne verige in ga zaprla v klet, rekoč:

„Mogoče pa je tudi tebe strah?“

Zlezla sem v posteljo, postlala sem si jo v dnevni sobi, in začela gledati televizijo. Zaslišala sem pritajene glasove in pritajen šum.

„Uf, kdo neki je?“ sem pomislila.

„Saj sem vse temeljito pregledala.“ Spomnila sem se, da bi bilo najbolje, da grem po Tacka. „Bo moj telesni stražar,“ sem si rekla. Odprla sem vrata in z očmi iskala psa. Zagledala sem ga na vrhu kupa premoga. Ko me je zagledal, se je zakotalil po kupu in kaj kmalu je bil pri meni. Zopet sem slišala šum, toda zdaj razločno in glasno. Nasmehnila sem se. Saj res. Tacek je hodil po premogu in se prekopicaval, to sem slišala.

Oba, Tacek in jaz, sva se udobno namestila v sobi. Toda zdaj je bilo prijetnejše, saj sva bila dva. Ker me film ni zanimal, sem zaspala, še sama ne vem kdaj.

Zbudilo me je grozno lajanje. Preplašeno sem odprla oči.

„Kaj je, Tacek?“ sem zavpila; tedaj zazvoni. Pogledam na uro. Polnoč. Kdo neki je bil? Zvonec zapoje glasneje.

„Tacek, pojdi z menoj!“ Pes je potrpežljivo pritekel za menoj. Toda zvonec ni odnehal. Zazvonil je še glasneje, še daljše. Pes zalaja. Stisnila sem ga k sebi. Zvonec. Tedaj pa je bila mera zvrhano polna. Začela sem prav histerično vpiti in klicati mamico. V grlu sem začutila velik zamašek, zato nisem mogla izgovarjati besed. Toda vpila sem vseeno. Sama sem se prestrašila svojega groznega glasu. Čista tišina.

„Janja!“ se oglasi onstran vrat.

„Janja! Odpri!“ Še glasneje sem zakričala.

S psom v naročju sem odšla po stopnicah. Tesno sem ga prižemala k sebi.

„Kdo je?“ sem zaslišala svoj obupani glas.

„Janja, odpri! Jaz sem, Žane.“

„Si res ti?“ sem hotela poslednjič zvedeti, da je res on.

„Seveda! Pa "cucka" trdno primi, da ne skoči vame!“ Šele tedaj sem zaslišala svojega stražarja, kako vneto laja. Pomirila sem ga in pohvalila, da me je dobro čuval. S tresočo roko sem poiškala ključ. Težko sem odklenila. Kar kamen se mi je odvalil od srca, ko sem pred seboj zagledala močno Žanovo postavo.

„Kaj hočeš res celo ulico spraviti nadmo?“ me je veselo vprašal. Jaz pa sem bila vesela, da ni bilo kaj hujšega. Res je najbolje, da veruješ, da ni strahov, kajti ne veš, kam te strahopetnost lahko pripelje.

Janja Lah

7. c

CEPLJENJE

Sedaj se razširja huda bolezen, črne koze. Prinesel jo je neki romar iz Meke.

Šolarji smo bili zaradi tega cepljeni. Težko smo pričakovali zdravstvene delavce. Tretjo uro pa so le prišli. Malo smo se prestrašili. Na sprednjo mizo so razstavili cepivo, cepilne nožke, vato in eter. Mlajši zdravnik je poklical vse učence v vrsto. Najprej je razkužil roko, nato pa popraskal.

Prva je bila Mojca. Malo je zardela, a je prenesla. Počutil sem se dobro. Ni mi bilo slabo. Klepetal sem. Sušili smo si dvajset minut.

Čez sedem dni se bom lahko pogovarjal s črnokozeom, ne bom pa obolel.

Sašo Rajt

3. c

OBSTRMEL SEM

Rad hodim v planine. Na marsikaterem vrhu sem že bil. Toda noben se mi ni tako priljubil, kakor se mi je Krn. Mnogokrat sem že bil tam, toda samo enkrat sem doživel, da je bilo lepo vreme. Pa še takrat ni v začetku kazalo najbolje.

Ko smo moja mama, stric, bratranec in jaz prišli do kočice na Krnu, se je pripravljalo k nevihti. Od kočice do vrha

je le še kakih petnajst minut hoje, toda zaradi grozeče nevihte smo se odločili, da gremo na vrh naslednji dan.

Pa tudi večerilo se je že tedaj.

Komaj sem potegnil obolele noge iz pretesnih čevljev, že se je vlilo. In ko je zadišal ješprenj iz lonca na sajastem in umazanem štedilniku v zakajeni, pol kmečko, pol planinsko urejeni sobici, je začelo treskati.

Ko pa sem ves srečen, da sem na toplem in varnem, srebal čaj in mlel ješprenj, je že treskalo, da mi je kar odmevalo po ušesih. Pogledal sem skozi zamreženo okence v vratih.

Ko je prvikrat udarila strela, sem ugotovil, da je pod oblaki na nebu lep razgled. Ko je drugič treščilo, sem opazil Padsko nižino, ko pa je tretjič udarilo, sem zagledal Trst, četrtič pa Koper.

Med bobnenjem groma sem zaslišal oskrbnikov glas, da bo naslednji dan gotovo lepo vreme.

Ker smo mu, kot izkušenemu možu, verjeli, smo se odločili, da gremo jutri navsezgodaj gledat sončni vzhod na vrh. Šli smo zgodaj spat, da bi naslednji dan lažje vstali.

Toda to ni dosti pomagalo, vsaj meni ni. Zjutraj me je mama z muko spravila še pol spečega na noge. Na pol v spanju sem se oblekel in krenil na kratko pot proti vrhu. Megleno se spominjam, da smo hodili v megli in da me je zeblo. Ker me je zeblo, sem tekkel. Tekel sem tudi zato, ker so me priganjali drugi, kajti bili smo pozni. Počasi sem se prebujal in ko smo stopili na vrh, sem obstrmel.

Sonce se je ravno v celoti dvignilo nad gore, te pa so se svetile v soncu in se vzpenjale proti nebu in še proti nečemu. To nekaj je bil Triglav, oblit od zlata sončnih žarkov. In ti so se na rosnem nebu prepletali in igrali svojo igro veselja in sreče.

Srečen sem odšel domov z vrha in nisem obžaloval, da sem tako zgodaj vstal.

Tamar Čefarn

8. c

OSAMLJENOST

Sama hodim
gor in dol po ulici,
mislím si -
le kje si ti?

Sama hodim.
To čakanje preseda mi,
sprašujem se
zakaj te ni?

TI SI MOJA SREČA

Vem,
zdaj vem kaj je sreča,
saj mi preplavlja srce,
moje veselje se veča,
kadar stopiš pred me.

Odkrila sem srečo,
nov rudnik zlata
in ti -
ti si bogastvo vsega,
vedno v meni živel boš,
sredi vseh mojih želja.

Taubi

IN POTEM SEM SE ZBUDILA

Bil je naporen dan. Ves čas so mi po glavi rojile misli o mami, na katero sem bila zelo jezna. Prišlo je zopet do prepira zaradi neke malenkosti. V tistem trenutku je njena podoba v meni postala tako črna, da sem odšla v svojo sobo in prižgala radio, iz katerega so se slišali nežni zvočki popevk. Vendar vseeno nisem mogla misliti na nič drugega kot na breme današnjega dne. To breme je bilo tolikšno, da

nisem mogla nič jesti in sem se šla umit, potem sem pa naglo legla v svojo posteljo. Radio sem dala še bolj na glas, pa vendar ni zmogla nobena melodija prepoditi mojih strašnih misli. Z odejo sem se pokrila čez glavo in v strahu poslušala strašno bučanje, ki je vznemirjalo mojo vest. V mislih sem imela mater, ki so ji po licih tekle solze. S to mamino podobo sem zaspala.

A sedaj se je začelo nekaj strašnega. Bila sem v neki temni sobi, ki je imela okna zagrnjena črnimi zavesami. Na stenah so viseli venci s trakovi, na katerih so bila imena raznih sorodnikov, a svojega nisem zasledila nikjer. Na mrtvaškem odru je bila krsta in v njej je ležala moja mama. V očesu je imela solzo. Stopila sem k njej in jo prijela za roke. V sebi sem imela še vedno neko upanje, da bo oživela. Naslonila sem se nanjo in milo zaihtela. Mama se ni zbudila. Ležala je nepremično in na obrazu so se ji poznali sledovi skrbi in truda. Tako se mi je zdelo, kot da se smeje in mi govori, da bo sedaj imela vsaj mir in se mi ne bo treba nikoli več dreti nanjo. Naenkrat so se zbrali sorodniki pri mami in me očitajoče gledali. Stisnila sem se k materi in glasno jokala. Solze so mi polzele po licih in kapljale na mamino obleko. Rože sem potisnila k sebi in zaželela sem si, da bi mrtva ležala poleg matere. Prišli so neki ljudje, oblečeni v črne obleke in zaprli krsto. Šele sedaj sem spoznala, kako sem imela mamo rada. Začela sem kričati in pripravljena sem bila iti v zemljo za njo. Ko sem tako kričala, sem se zbudila.

Bilo mi je vroče in od solz sem bila čisto mokra. Pri meni je sedela mama in mi s hladno krpo brisala znoj s čela. Ko sem jo zagledala, mi je radost napolnila srce. Stisnila sem jo k sebi in sklenila, da ji ne bom nikoli več odgovarjala in jo tako žalila. Mami so iz oči privrele solze. Prosila sem jo, naj gre k meni ležat. Privolila je in privila sem se k njej in se počutila, da imam pri sebi največji zaklad življenja.

Lidija Stojan.

8. b

OD PISCA DO BRALCA NAŠEGA GLASILA

Kako nastane glasilo? Marsikdo med vami tega ne ve. Saj ni tako zapleteno, samo veliko časa potrebujemo. Pa naj grem po vrsti!

Ko učenci napišejo razne sestavke, te vržejo v skrinjico, ki je na mizici v avli. Nato člani literarnega kožka te spise preberemo, presodimo, kateri so za objavo, kateri ne. Nato tovarišica Mastnikova te spise popravi in jih da tovarišici tajnici, da natipka matrice. Seveda pa tudi ilustracij ne manjka. Zanje poskrbi likovni krožek. Vse te matrice nam razmnože na občini. In že imamo vse strani glasila. Te kupe razvrstimo od prve do zadnje strani, nato pa jih pobiramo po vrsti - liste namreč. Paziti moramo, da pri pobiranju kakega lista ne izpustimo, sicer glasilo ne bi bilo popolno. Že smo pobrali vse kupe. Nato vsako glasilo ponovno pregledamo, šele sedaj poravnamo liste in jih vtaknemo v naslovno stran. Z luknjačem napravimo luknjā in v vtaknemo sponki.

Tako je glasilo pripravljeno in čaka vnete bralce. Večje težave nastanejo šele pri prodaji. Vsi literati pa se zelo veselimo tega dela.

Janja Lah

7. c

NA KONCERTU

Ko smo v sredo, 23. februarja, prišli v šolo, smo tisti, ki pojemo pri pevskem zboru, komaj čakali, da bo ura deset, ko bomo odšli na koncert. Po malici smo odšli pred šolo in odšli v Dom kulture.

Vsi smo sili na balkon, a ker za vse ni bilo prostora, smo se morali zadovoljiti s sedeži v parterju. Kmalu je na oder prikoral petindvajsetčlanski pevski zbor osnovne šole Franca Šturma iz Ljubljane. Zbor je pel pod taktirko Janeza

Kuharja. Poleg zboru je pela tudi neka sopranistka. Zbor nam je zapel pesmi naslednjih skladateljev: Johana Sebastiana Bacha, Josepa Haydna, Marjana Kozine, Janeza Kuharja in drugih. Najbolj všeč mi je bila "Kekčeva pesem" in pesem "Kaj dela naš muc, ko spi". Zaradi navdušenega aplavza so Kekčeva pesem ponovno zapeli. Ob koncu nastopa so jim pionirji poklonili nageljne in vazo. Za slovo so nam zapeli pesem skladatelja Janeza Kuharja z naslovom Čuri Muri.

Ko sem se vračal domov, mi je v ušesih še dolgo zvenelo ubrano petje mladih pevcev,

Boris Bukovec
5. b

BIL SEM PUSTNA ŠEMA

Že dolgo sem se veselil maškerade. Mamica mi je dovolila, da se lahko našemim v viteza. Pred šolo se je zbralo veliko maškar. Zelo so bile lepe. Zvečer sem šel našemljen s sestrico po vasi. Bilo je zelo lepo.

Robi Fajdiga
2. b

KAKO SEM PRVIČ VEZLA

Mamico sem večkrat prosila, naj me nauči vezti. Res mi je kupila krpo belega platna in mi nanj narisala štiri metuljčke. Potem sem vezla. Pa ni bilo tako lahko, kot sem mislila.

Letos sem se prijavila h krožku za ročna dela. Tam se bom veliko naučila.

Karmen Kraševac
2. b

NAŠI ŠPORTNIKI TEKMUJEJO

V zadnjem času so pionirji naše šole osvojili nekaj odličnih mest, naši gimnastičarji pa so poskrbeli tudi za nekatere odlične rezultate na področnih tekmovanjih.

Prvi naslov občinskih prvakov so si priborili pionirji in pionirke - atleti. V naši telovadnici je bilo občinsko prvenstvo v skokih v višino za pionirje in pionirke. Pri pionirkah je zmagala Zevnik Brigita s 143 cm pred Skube Vesno z isto višino in Beg Alenko, ki je preskočila 135 cm in je z večkratnim ponavljanjem skokov na 140 cm osvojila tretje mesto. Pri pionirjih je postal nov občinski prvak Križman Rafko s 150 cm. Drugo mesto je prav tako osvojil Grmčan Rangus Davorin, tretje pa Bršljinčan Lamut Srečko. Prvi trije v obeh konkurencah so za ta uspeh prejeli medalje. Pri mladincih je zmagal Janežič Evgen s 160 cm, drugo mesto pa je osvojil Praščevič Boris.

Odlično so se odrezali tudi košarkaši naše šole, ki so v naši telovadnici prepričljivo osvojili naslov občinskih prvakov. Za ta uspeh naših športnikov je dobila naša šola prvi pokal. V prvi tekmi so premagali o. š. Šentjernej z 18 : 7. V polfinalu so igrali z o. š. Bršljin in zmagali z rezultatom 22 : 8, v finalu pa so prepričljivo pokazali svojo moč, ko so premagali o. š. Jožica Venturini iz Vavte vasi z rezultatom 51 : 4. Najboljši v naši ekipi so bili: Janežič Evgen, Pungartnik Samo, Križman Rafko in Vlasisavljevič Stane. Razen njih so igrali še: Jordan Franci, Markovič Tone, Lapajne Marjan, Šuln Matjaž in Miklavčič Zore. Druga ekipa Grma je izgubila že prvo tekmo z o. š. Katja Rupena. V tej ekipi se je izkazal le Pavec Zvone, ki je dal vse koše.

Tudi naše košarkaške reprezentantke so osvojile naslov občinskih prvakinj in osvojile še en pokal za našo šolo. V finalu so prepričljivo premagale o. š. Katja Rupena. Najboljša igralka je bila Mihalič Janja.

Še nekaj odličnih rezultatov naših gimnastičarjev: Na občinskem prvenstvu so ekipno v obeh konkurencah in tudi pri posameznikih osvojili vse možne naslove. Pri deklicah je brez težav zmagala Maja Dokl, tretje mesto pa je osvojila Cemič Alenka. Pri pionirjih je postal občinski prvak Porenta Gorazd, drugo in tretje mesto pa si je z Žužemberčanom Novakom delil Jakovčič Boro. Pionirke so se izkazale tudi na področnem prvenstvu. Osvojile so naslov dolenjskih prvakinj. V konkurenci posameznic je Maja Dokl pokazala svojo premoč. Dečki so se nekaj slabše odrezali. V ekipni konkurenci so osvojili tretje mesto, Porenta Gorazd pa je kljub temu osvojil naslov pokrajinskega prvaka.

Sedaj se je začela pionirska občinska rokometna liga. Naša osnovna šola je igrala z o. š. Stopiče in zmagala z rezultatom 16 : 8. Največ zadetkov je dosegel Janežič Evgen.

Ekipa Roga je igrala z o. š. Katja Rupena in izgubila z 21 : 15. Dobro je igral le Šonc Marjan.

Na podlagi teh podatkov vidimo, da se naši športniki pripravljajo na večja tekmovanja. Občinskega naslova niso osvojili še atleti in rokometasi. Upajmo, da bodo sledili košarkašem in gimnastičarjem. Tistim, ki so osvojili odlična mesta in tistim, ki so k temu kakorkoli pripomogli, čestitamo iz vsega srca. Športniki, želimo vam čimveč uspehov na nadaljnjih tekmovanjih!

Športni zdravo!

Rafko Križman
8. c

SVETOVNO PRVENSTVO V PLANICI

Zgodaj zjutraj smo se odpeljali učenci izpred šole Grm v Planico.

Med potjo smo peli in se pogovarjali. Po štirih urah vožnje smo končno prispeli v Planico. Na parkirnem prostoru smo zapustili avtobus in se odpravili peš po klancu navzgor. Sneg pod nami se je udiral. Končno smo prispeli do skakalnic. Na Planici so tri skakalnice, ena je velika, drugi dve sta manjši. Skakalci so skakali na največji. Naš najboljši skakalec je bil Štefančič. Tudi Drago Pudgar je skakal dobro.

Med množico ljudi so hodili prodajalci in prodajali razne sokove. V sredini je bila majhna trgovinica. V njej je bilo vse polno sladkarij in drugih reči. Majhni fantiči so hodili od gledalca do gledalca in ponujali planiško Delo. Veliko gledalcev ga je kupilo.

Ob tretji uri so se poleti končali. Zelo veseli smo se vračali proti parkirnemu prostoru, kjer nas je čakal avtobus.

Okrog sedme ure smo se vrnili do naše šole. Od tam smo se veselo razšli na svoje domove.

Suzana Gutman

5. b

POGOVARJAL SEM SE Z NAŠIMI NAJBOLJŠIMI SMUČARJI - SKAKALCI

V soboto, 25. marca letos, smo šli v Planico najzaslužnejši športniki in odličnjaki naše šole. Ko sem si ogledal prve poskusne skoke, sem se odločil, da se bom poskušal pogovarjati z našimi najboljšimi.

Odšel sem k hišici rdečega križa in komaj čakal, da se bo napotil proti žičnici nosilec številke 11, naš Marjan Mesec. Kmalu si je dal smuči na rame in se napotil proti

žičnici.

„Tovariš Mesec!" sem ga poklical. „Ali bi mi lahko odgovorili na nekaj vprašanj?"

„Lahko," mi je odgovoril.

„Ali se mogoče kaj bojite, ko čakate na zaletišču?"

„Ne. Sploh ne. Počutim se povsem normalno," mi je odgovoril.

Ko sva hodila drug ob drugem, z ramo ob rami, so mnogi prosili za avtogram, a vendar jih je vneto odbijal, češ da nima časa.

„Kaj menite, kako ste letos uspeli?" sem nadaljeval s pogovorom

„Letos ravno ne preveč, saj smo po mnogih turnejah že precej izmučeni."

Ker sva se bližala žičnici, sem se zavedal, da se bo treba posloviti. „V imenu vseh učencev naše šole vam čestitam za vaše dosežanje uspehe," ter mu stisnil roko. „Hvala za pogovor! Srečno!"

„Ni za kaj. Malenkost!" mi je še dejal in hrabro odkorakal proti žičnici.

Vrnil sem se k hišici rdečega križa in čakal, kdaj bosta odšla nosilca številc 34 in 35 - Danilo Pudgar in Peter Štefančič.

Po dolgotrajnem mazanju smuči je prihajal proti meni Peter Štefančič. Tudi njega sem ogovoril tako kot pred njem Mesca.

„Tovariš Štefančič! Ali bi mi lahko odgovorili na nekaj vprašanj?" sem ga poprosil.

„Zakaj pa, če smem vedeti?" me je vprašal.

„Za naše šolsko glasilo."

„Z veseljem!" mi je odgovoril.

„Štef!" ga je tedaj nekdo poklical. Nasmeh fotografu in stalno odbijanje avtogramov se je nadaljevalo.

„Povejte mi, prosim, ali se kaj bojite pred skokom?"

„Seveda se malo bojim. Še posebno letos sem se tu v Planici bolj, ko je bilo v poskusni seriji toliko padcev, nato pa smo le nekoliko ulovili ravnotežje," mi je odgovoril.

„Ali je bila letošnja sezona za vas uspešna?" sem ga še vprašal.

„Če gledamo na skakalne razmere, sem letos lepo uspel. Moja glavna in zavirljiva konkurenca pa je zelo močna," se je glasil odgovor.

„Ali bo letos tu padel nov svetovni rekord?" sem nadaljeval z vrašanjem.

„Vse se lahko zgodi, vendar mislim, da v teh pogojih ne bo padel."

Uvidel sem, da mu zmanjkuje časa, zato sem se poslovil in mu v imenu vseh naših učencev zaželel srečo.

Komaj sem se vrnil k že prej omenjeni hišici, je prišel k meni Danilo Pudgar. Tudi njega sem ogovoril kot Mesca in Štefančiča.

„Tovariš Pudgar! Ali mi lahko odgovorite na nekaj vprašanj?"

„Lahko! Hitro! Zelo se mi mudi!" mi je povedal.

Začel sem s standardnim vprašanjem.

„Ali se kaj bojite pred skokom?"

„Ne bojim se. Pred skokom se predvsem skoncentriram," mi je odgovoril.

Prošenj za avtograme je bilo precej, vendar jih je precej nerad odbijal, kakor je bilo videti na njegovem obrazu.

„Polno glavno imam tega," mi je potožil.

„Ali ste mislili, da boste poželi tak uspeh v Sapporu?"

„Ne, tega se sploh nisem nadejal, pa kaj, treba se je boriti naprej."

„Čestitam vam za uspehe in srečno!"

„Hvala!" mi je odvrnil.

Mislil sem si, da bo potreboval srečo, saj je v prvem skoku padel. Vrnil sem se k izteku skakalnice in s stisnjenimi pestmi čakal nastop naših. Vsi so se dokaj dobro odrezali. Čestitamo, fantje!

Rafko Križman

8. c

POPRAVI, ČE ZNAŠ!

Pomlad

Konec ure se bliža.

Tist muhc pred mano je pripravljen na štart. Zvoni. A, ne. To zvoni men v ušesik. Veste glihkar sem prejel en cvek. Vprašan sem bil kdo je Trubar? Ja pa jest vem, saj ni moj prijatu. Tist cvek je sicer mal kriv, ampak je prav srčkan. Bolj se bom krivil jaz, ko bojo doma zvedeli za tist kol.

No zdej pa le zvoni. Ja, kdu je pa spet stoll pred mano pustu, da sem padu na nus?

No končno ena pametna ura - telovadba. Pa še ta je bolj šnok, ker nas profa zmeram tera. Pol bomo pa spet malo nametavali. Ampak spet tisti Figovko namest da bi en dober balon mel. Kaj se mi pa ta pankrt sil po noge. Na zdaj sem pa še tablo kiksnu. Aj, mu jih bom v garderobi nafilou.

Ajd, pobje, zdej se pa mal zadržte, punce vas gledajo.

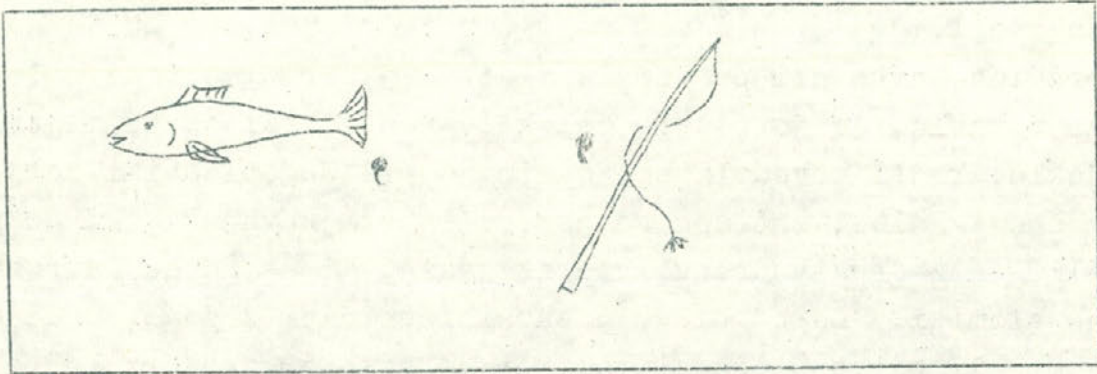
Ampak je pa marter ta telodadba. Hvalabogu, da je že konc.

Živjo otroc, šola in /o/slovnica.

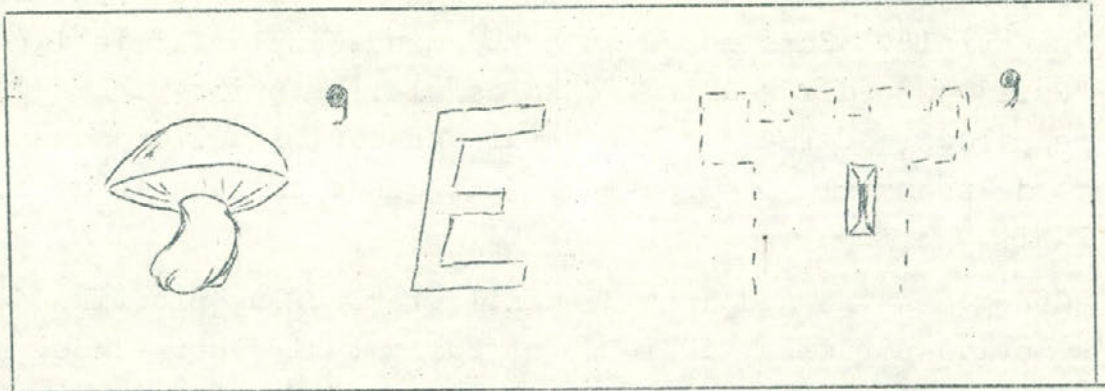
Dva fejest Učenca

NA TEKMI

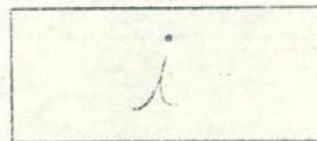
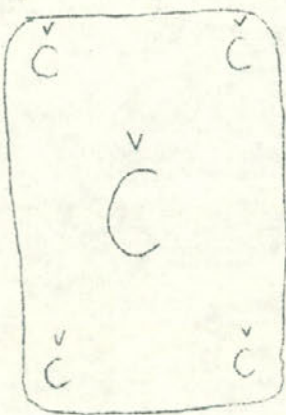
Dragi poslušalci, dragi bralci! Danes smo na stadionu Lokomotive v Zagrebu. V košarki sta se pomerili reprezentanci "Jugoplastika" iz osnovne šole Grn in Lokomotiva iz Zagreba. Za Jugoplastiko so igrali: Križman, Vlasisavljevič, Pavlin, Šonc, Janežič, Rajer, Pavo, Pungartnik in Seničar. Da pa ne boste preveč radovedni, kdo je najboljši izmed teh igralcev, naj povem, da je to Janežič z 28 koši, potem Vlasisavljevič s svojimi 19 koši, nato pa še Pavlin z 8 koši. Sedaj pa naj povem še za igralca, ki ga štejemo med najboljše v Jugoslaviji. To je Križman. Na tej tekmi je imel zelo veliko srečo, saj je dal skupaj kar 0 košev. Naj vam povem, kako igra Križman s številko 2. Tresk -

MIRAN JUREČIČ
5.00

TAMAR ČEFARIN
8.00

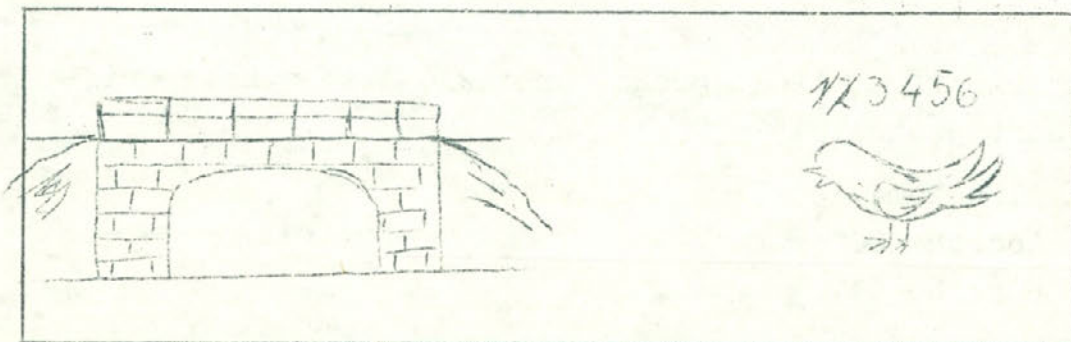

RANGUS DAVORIN
7.00

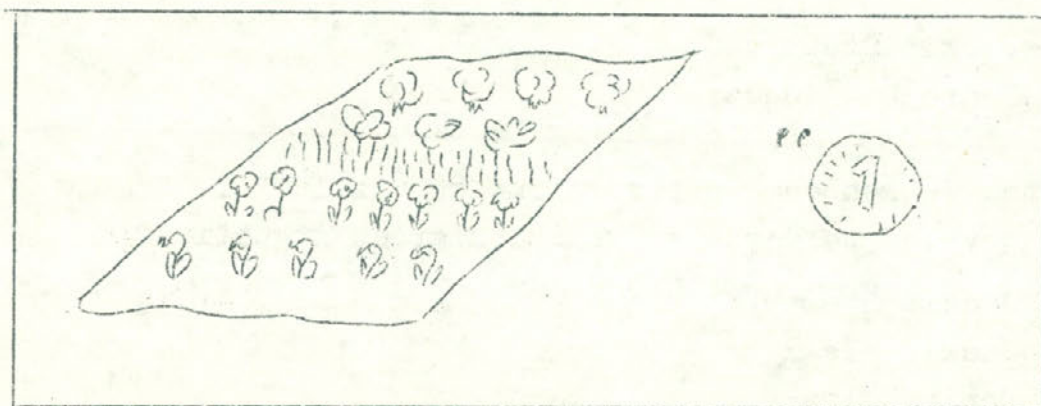
resk! Točno sedajle se je zgodilo nekaj, kar ste lahko pričakovali. Naj vam povem malo tiše: Križman, ki mu je najbrž ime Rafko ali po domače "Rafl", je vrgel s tako silo žogo v tablo, da je podrla cel koš. Veste, bil je iz najtršega jekla, kajti povedali so, da imajo pri Jugoplastiki zelo močne igralce, zato pa so postavili strokovnjaki, ki so prišli še iz drugih držav, koš iz jekla, ki se ga ne da razbiti ne zlomiti. Če pa bi ga poskusili uničiti z žogo, tudi ne vem, ali bi ga prežagali ali bi se samo žuga "skrhala". Pa dosti o tem. Ampak, saj to je imeniten igralec! Sedaj je tu rešilni avtomobil, kajti Plečaša so skoraj ubili pri kontra napadu, kajti Križman ali krajše "Rafl" je skočil Plečašu za vrat, da mu je polomil nekaj kosti pa še brke mu je "skuštral". Zato so ga za nekaj minut izključili iz igre, a "Rafl" je podrl sodnika Vojka na tla, ga prijel in ga vrgel med gledalce. Tedaj pa je morala nastopiti policija, a tudi te je premagal. Le državna vojska ga je prijela in ga odpeljala.

„Gongg!“ Ravno sedaj pa je minila tekma. Jugoplastika je Lokomotivo porazila, a jim je naredila tudi dosti škode. Koš bodo morali popraviti in pozdraviti nekaj poškodovanih igralcev od Rafkove roke, saj imam jaz sama še štiri vrste prazne, svinčnik pa komaj še nekaj "čečka". Zato pa se poslovimo, saj ste dovolj zvedeli. Naj povem, da smo po zaslugi Križmana dobili igro.

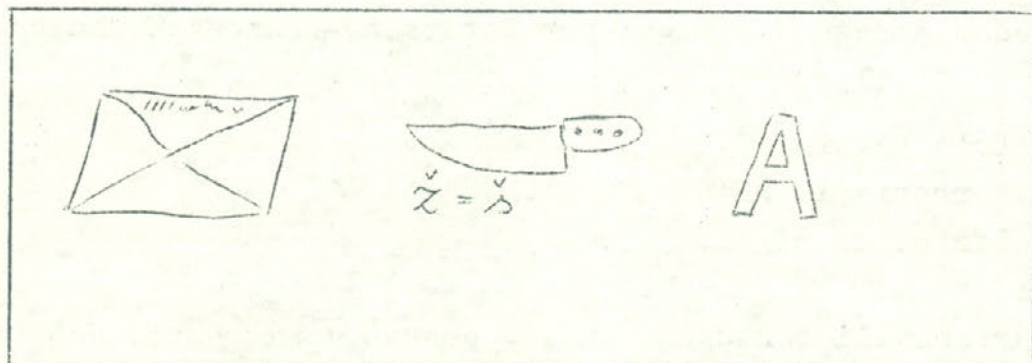
Lep pozdrav iz Zagreba,
komentar Mito Trefalt

ŠTEH SREČO
5 a.

MIRAN JUREČIČ
5 a.

KALČIČ FRANEI
8. b.

KVIZ O AVTOMOBILIZMU

1. Kateri avtomobil je zmagal preteklo leto v kategoriji "Sport prototipi"?
 - A Alfa Romeo 33/3
 - B Abarth 3000
 - C Porsche 917

2. Kateri voznik je vozil zmagi naproti v isti kategoriji, pa se je smrtno ponesrečil?
 - A Jackie Stewart
 - B Pedro Rodriguez

3. Letos je končana že prva dirka za vozila F-1. Kdo je zmagovalec te dirke za veliko nagrado Argentine?
 - A Jackie Stewart
 - B Jackie Ickx
 - C Denis Hulme

4. Tudi prototipi so letos že tekmovali. Na dirkališču v Buenos Airesu je zmagal par Peterson - Schenken. Na katerem vozilu?
 - A Lola DFV T 280
 - B Ferrari 312 PB
 - C Alfa Romeo 33/3

5. Z avtomobili tekmujejo tudi v največji hitrosti. Kdo drži danes svetovni rekord z vozilom na štirih kolesih?
 - A Art Arfons - Zelena pošast
 - B Gary Gabelich - Modri plamen
 - C Cambell - Plava ptica

Matej Jevšček

8. c

KVIZ O GIMNASTIKI

Ugani, če znaš!

1. Kdo je osvojil zlato medaljo na konju z ročaji leta 1966 v Dortmundu?
 - A Voronin, SZ
 - B Cerar, JU
 - C Diomidov, SZ

2. Katera telovadka je zmagala leta 1970 v Ljubljani na /bradlji/ gredi?
 - A Janz, NDR
 - B Zuchold /Cuhold/, NDR
 - C Časlovska, ČSSR

3. Čigava vrsta je zmagala leta 1970 v Ljubljani v dvanajstero-roboju?
 - A japonska
 - B jugoslovanska
 - C poljska

4. Katera je doslej najboljša tekmovalka vseh časov?
 - A Časlovska, ČSSR
 - B Kučinska, SZ
 - C Mitsukuri, JAP

Maja Dokl
6. c

ZA BISTRE GLAVE

	I	L	J	K
Z	O	G	L	B
B	N	U	J	L
N	A	Ž	R	B
A	E	A	J	R

Navpdilo:

Skači kakor šahovski konjiček,
da boš dobil dva glavna mesta v
Jugoslaviji!

Matej Slivnik
6. b

Magični kvadrat

	29		33
18		39	
	30		16
10	25	41	

Števíla 31, 8, 17, 27, 42, 13 in
25 vnési v prazna polja tako, da
bo vsota v vsaki vodoravni ali
navpični vrsti 101!

Vika Knafeljc
7. c

KAZALO

1. Božidar Jakac Marjeta Janžekovič, 7.a	str. 1
2. Intervju s tov. Jankom Jarcem Vlasta Jurečič, 8.a	str. 2
3. Lepa si pomlad zelena Vesna Pečavar, 5.b	str. 5
4. Trobentica Nives Marušič, 2.a	str. 6
5. Vijolica Branko Gregorič, 2b	str. 6
6. Miha riše pomlad Katarina Celič	str. 7
7. Vse se spreminja Ingrid Recko, 6.c	str. 7
8. Ob Težki vodi Matejka Cvar, 2.b	str. 8
9. Jutro Iztok Gradecki, 6.c	str. 8
10. Mamici Jolanda Valentič, 7.c	str. 9
11. Naša mamica praznuje Alenka Kastelic 2.b	str. 9
12. Moja mama Liljana Žerajič, 4.a	str. 10
13. Moja mamica Robi Sotler, 2.b	str. 10
14. Rože za mamico Irena Jamnik, 5.b	str. 11
15. Nehvalêžena sem bila Jadranka Fridl, 7.c	str. 11
16. Ne vrag - le sosed bo mejak Alenka Beg, 8.a	str. 13
17. Človek človeku - zver Joži Šuštaršič, 8.b	str. 14
18. O, Vietnam! Majda Hefferle, 8.b	str. 14

19. Postala sem članica tajnega društva Božena Bele, 6.c	str. 18
20. Tuji bombniki na našem nebu Vesna Skube, 8.a	str. 20
21. Nemogoča si Jelka Bajuk, 7.c	str. 22
22. Nesreča Branko Gregorič, 2.b	str. 23
23. Srečanje s srnico Alenka Suhadolnik, 3.c	str. 24
24. Moji zajčki Zdenko Potočar, 2.a	str. 24
25. Moja rožica Janezov Janez, 7. razred	str. 25
26. Volk Helenca Janžekovič, 1.b	str. 25
27. Pek bom Vilma Mežan, 5.a	str. 26
28. Moj bratec Maja Dokl, 6.c	str. 27
29. Strašna noč Janja Lah, 7.c	str. 27
30. Cepljenje Sašo Bajt, 3.c	str. 29
31. Obstrmel sem Tamar Čefarin, 8.c	str. 29
32. Osamljenost Taubi	str. 31
33. In potem sem se zbudila Lidija Stojan, 8.b	str. 31
34. Od pisca do bralca našega glasila Janja Lah, 7.c	str. 33
35. Na koncertu Boris Bukovec, 5.b	str. 33
36. Bil sem pustna šema Robi Fajdiga, 2.b	str. 34
37. Kako sem prvič vezla Kármén Kraševéc, 2.b	str. 34

38. Naši športniki tekmujejo Rafko Križman, 8.c	str. 35
39. Svetovno prvenstvo v Planici Suzana Gutman, 5.b	str. 37
40. Pogovarjal sem se z našimi najboljšimi smučarji - skakalci Rafko Križman, 8.c	str. 37
41. Popravi, če znaš!	str. 40
42. Na tekmi	str. 40
43. Rebusi Miran Jurečič, 5.a Tamar Čefarin, 8.c Rangus Davorin, 7.c	str. 43
44. Kviz o avtomobilizmu Jevšček Matej, 8.c	str. 44
45. Kviz o gimnastiki Maja Dokl, 6.c	str. 45
46. Za bistre glave Matej Slivnik, 6.c	str. 46
47. Magični kvadrat Vika Knafeljc, 7.c	str. 46
48. Križanka Davorin Rangus, 7.c	str. 47

Zbrali in uredili člani literarnega krožka na osnovni
šoli Grm, Novo mesto
pod vodstvom predmetne učiteljice Ivanke Mestnik
Likovna oprema - člani likovnega krožka pod vodstvom
predmetnega učitelja Nika Goloba
Naslovno stran izdelala Alenka Beg, učenka 8.a razreda

Linoreze izdelali:

Na dvorišču
Nevenka Rihar, 6.b

Večer pri babici
Ivan Turk, 6.b

Bob
Bruno Bukovec, 6.b

